

KRISTIN HANNAHOVÁ

*Limní
Zahrada*

argo

KRISTIN HANNAHOVÁ

Zimní zahrada

Z anglického originálu *Winter Garden*, vydaného nakladatelstvím

St. Martin' Press v roce 2010, přeložila Markéta Polochová.

Přebal navrhl a graficky upravil Jiří Troskov.

Jazyková redakce Miloš Urban.

Korektury Marie Černá a Michaela Šmejkalová.

Odpovědná redaktorka Markéta Šnoblová Nová.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3, www.argo.cz,

roku 2025 jako svou 5761. publikaci.

Sazba Vladimír Fára.

Vytiskla tiskárna Akcent.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4658-5

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

*Mému manželovi Benjaminovi, jako pokaždé;
mé matce – kéž bych častěji naslouchala historkám z tvého života,
když jsem ještě měla tu možnost;
tátovi a Debbie – díky za celoživotní cestu a vzpomínky,
které přetrvají ještě mnohem déle;
a mému milovanému Tuckerovi – jsem na tebe tak pyšná.
Tvé dobrodružství teprve začíná.*

*Ne, to ne já, to kdosi jiný trpí,
Já bych tak nemohla... Všechno to, co se stalo,
ať do černého sukna zahalí
a lucerny ať odnesou pryč...
Noc.*

Anna Achmatovová: *Rekviem*.
Překlad Hana Vrbová, 1990.

PROLOG

1972

Na březích mohutné řeky Kolumbie panoval v mrazivém období, kdy se u úst zhmotní každý výdech, v sadu jménem Bělyje noči klid. Kam až oko dohlédlo, se táhly dřímající jabloně s robustními kořeny pevně vrostlými hluboko do studené, úrodné půdy. Teplota prudce klesala, země i nebe ztrácely barvu a bělostná zimní krajina člověka oslepovala. Dny byly jeden jako druhý. Všechno zamrzlo a zkřehlo.

Nikde se zima a ticho neprojevovaly tak silně jako v domě Meredith Whitsonové. Už v poledne si všímala, jak propastně daleko k sobě ostatní mají. Toužila po tom, aby se její rodina podobala těm v televizi – všechno u nich vypadalo bezchybně a všichni spolu vycházeli. Nikdo, dokonce ani její milovaný otec, nechápal, jak osamělá se mezi těmi čtyřmi stěnami cítí, jak neviditelná.

Ale zítra večer se všechno změní.

Vymyslela dokonalý plán. Napsala divadelní hru podle jedné z matčiných pohádek a na každoroční vánoční oslavě ji předvede ostatním. Bude to jako z epizody *Rodiny Partridgeových*.

„Proč nemůžu být hlavní hvězda?“ fňukala Nina. Od chvíle, kdy Meredith hru dopsala, se jí na to ptala přinejmenším podesáté.

Meredith se otočila v křesle a podívala se na svoji devítiletou sestru, která klečela na dřevěné podlaze jejich společného pokoje a malovala na staré prostěradlo mátově zelený zámek.

Meredith se kousla do rtu, snažila se nemračit. Zámek byl odbytý a vůbec nevypadal, jak by měl. „Opravdu to musíme znovu probírat, Nino?“

„Ale proč nemůžu být venkovanka, která se provdá za prince?“

„Ty víš proč. Prince hraje Jeff, a tomu je třináct. Vypadala bys vedle něj hloupě.“

Nina odložila štětec do prázdné kovové krabičky od mýdla a posadila se na paty. Díky černým vlasům, velikým zeleným očím a světlé pleti vypadala jako elf. „A můžu hrát venkovanku příští rok?“

„To si piš.“ Meredith se uculila. Zamlouvala se jí představa, že vytvoří rodinnou tradici. Všechny její kamarádky nějaké měly, ale Whitsonovi ne. Ti byli odjakživa jiní. Do jejich domu o svátcích neproudil dav příbuzných, na Díkůvzdání nejedli krocana, na Velikonoce neměli šunku, před každým jídlem neopakovali tutéž modlitbu. Vždyť ony se sestrou ani nevěděly jistě, jak stará je jejich máma.

To proto, že máma pocházela z Ruska a v téhle zemi byla sama. Aspoň tak to vysvětloval táta. Máma toho moc nenamluvila. O ničem.

Překvapilo ji zaklepání na dveře. Zvedla hlavu zrovna ve chvíli, kdy do pokoje vstupoval Jeff Cooper a její otec.

Meredith si rázem připadala jako jeden z těch podlouhlých, zplihlých balonků, které se pomalu plní vzduchem a s každým nádechem získávají jasnější tvar. A v tomhle případě ho do ní vdechoval Jeffrey Cooper. Od čtvrté třídy byli nejlepší kamarádi, ale poslední dobou si v jeho společnosti připadala jinak. Cítila vzrušení. Někdy když se na ni podíval, nemohla popadnout dech. „Jdeš akorát včas na zkoušku.“

Usmál se na ni a jí se zastavilo srdce. Už zase. „Hlavně o tom nemluv před Joeym a ostatními kluky. Dali by mi to pěkně sežrat.“

„Když už je řeč o zkoušce,“ pronesl Meredithin táta a postoupil o krok dopředu. Na sobě měl pracovní oděv – pohodlný hnědý oblek s oranžovým prošíváním. Pod hustým černým knírem se překvapivě neformoval úsměv, ani oči mu nejiskřily. V ruce držel scénář. „Opravdu chcete předvést tuhle hru?“

Meredith vstala z křesla. „Myslíš si, že se jí bude líbit?“

Nina se zvedla ze země. Na tváři ve tvaru srdce měla nezvykle vážný výraz. „Tak bude?“

Všichni tři stáli nad zeleným picassovským zámekem a kostýmy rozloženými na posteli a dívali se jeden na druhého. Pravda, kterou si dokázali sdělit beze slov pouhým pohledem, zněla následovně: Aňa Whitsonová byla chladná žena. Jediný cit, který projevovala, směřoval k manželovi. Pro její dcery zbývaly pouhé drobky. Když byly mladší, snažil se táta předstírat, že to tak není, poutal jejich pozornost, pokoušel se přesměrovat jejich zájem jako kouzelník,

očarovat je jasmem svého citu, ale stejně jako u všech triků pravda nakonec vždycky vyplula na povrch.

Takže všichni tři chápali, na co se Meredith ptá.

„To nevím, Meredinko,“ řekl táta a sáhl do kapsy pro cigarety. „Příběhy vaší matky...“

„Mám ráda, když je vypráví,“ poznamenala Meredith.

„Jsou to jediné chvíle, kdy s námi doopravdy mluví,“ dodala Nina.

Táta si zapálil a prohlížel si je skrz oblak šedého dýmu. Přimhouřil hnědé oči. „No ano,“ řekl a vyfoukl kouř. „Jde o to, že...“

Meredith se k němu rozešla, opatrně, aby nešlápla na plátno. Rozuměla jeho váhání. Nikdo nevěděl, co a kdy mámu vykolejí, jenomže tentokrát Meredith našla správné řešení, byla si tím jistá. Jestliže jejich matka něco opravdu milovala, pak tenhle příběh o lehkomyšlné venkovance, která si troufla zamilovat se do prince. „Bude to trvat jenom deset minut, tati. Stopovala jsem to. Všem se to bude líbit.“

„Tak dobře,“ souhlasil nakonec.

Meredith zaplavila hrdost a naděje. Pro jednu nestráví oslavu někde v koutku obývacího pokoje s knížkou v ruce ani v kuchyni u nádobí. Namísto toho se dostane do centra matčiny pozornosti. Svou hru dokáže, že naslouchala každému matčinu vzácnému slovu, dokonce i těm několika proneseným pouze šepem ve tmě tehdy, když nastal čas vyprávění příběhů.

Následující hodinu Meredith režírovala ostatní herce, ačkoli jediný, kdo potřeboval pomoc, byl Jeff. Ona i Nina poslouchaly matčinu pohádku celé roky.

Později, když zkouška skončila a všichni si šli po svých, Meredith pokračovala v práci. Vytvořila plakát s nápisem JEDINÉ PŘEDSTAVENÍ: VELKOLEPÁ SVÁTEČNÍ HRA a připsala jejich tři jména. Dotkla se malované kulisy (nebylo možné ji úplně vylepšit, Nina vůbec neudržela tvar a vybarvovala i mimo čáry) a potom ji pověsila v obývacím pokoji. Jakmile byla scéna připravená, připevnila flitry na tylovou baletní sukýnku proměněnou v princeznovský kostým, který si v závěru oblékne. Když se konečně dostala do postele, byly dvě hodiny ráno, jenomže samým vzrušením nemohla ještě dlouho zamhouřit oka.

Následující den ubíhal velmi pomalu, ale konečně přišla šestá hodina a hosté se začali scházet. Nebylo jich moc, pouze běžní

návštěvníci: ženy a muži pracující v sadu a jejich rodiny, hrstka sousedů a tátova jediná žijící příbuzná, jeho sestra Dora.

Meredith seděla nahoře na schodech a shlížela na chodbu pod sebou. Nohou si podupávala o schod, nemohla si pomoci. Přemýšlela, kdy vyrazit.

Když se už chystala vstát, dolehl k ní řinčivý, rachotivý zvuk.

To ne. Vyskočila na nohy a spěchala dolů, ale bylo pozdě.

Nina stála v kuchyni, mlátila kovovou lžící do hrnce a křičela: „Začínáme!“ Nikdo nedokázal upoutat pozornost přítomných a uzmout si ji všechnu pro sebe tak jako Nina.

Hosté se se smíchem přemístili z kuchyně do obývacího pokoje, kde na televizoru vedle obrovského krbu visela malovaná kulisa zámku. Po pravé straně stál vysoký vánoční stromek ověšený kupovanými světýlky a ručně dělanými ozdobami, které v předchozích letech vyrobily Meredith s Ninou. Před kulisou měly připravené „jeviště“: malý dřevěný most na prkenné podlaze a pouliční lampu z kartónu, nahoře s baterkou přilepenou páskou.

Meredith ztlumila světla v místnosti, rozsvítila baterku a dřepala si za malovanou kulisu. Nina s Jeffem už tam čekali, oba v kostýmu.

Tady vzadu měla málo místa i soukromí. Kdyby se naklonila na jednu nebo na druhou stranu, spatřila by několik hostů a oni by uviděli ji. A přesto jako by ji od nich něco oddělovalo. Jakmile se diváci utišili, Meredith se zhluboka nadechla a začala vyprávět příběh, který tak pečlivě sepsala: „Jmenovala se Vera, byla to chudá venkovská dívka. Nicka. Žila v kouzelné říši jménem Sněhové království, ale její milovaný svět umíral. Do země dorazilo zlo: prohánělo se ulicemi z kočičích hlav v černých kočárech vyslaných temným, dábelským rytířem, který chtěl všechno zničit.“

Meredith vešla na scénu a dávala si pozor, aby si při vstupu nepřishlápla dlouhou, vrstvenou sukni. Prohlédla si diváky a úplně vzadu uviděla matku, tak nějak osamocenou dokonce i mezi lidmi. Její překrásné rysy rozostřoval oblak cigaretového dýmu. Pro jednu se dívala přímo na Meredith.

„Pojď, sestro,“ pronesla Meredith hlasitě a popošla k pouliční lampě. „Tahle zima nás nesmí zastavit.“

Nina vyšla zpoza kulisy. Na sobě měla trochu obnošenou noční košili, dlouhé vlasy skryla v šátku. Zalomila rukama a podívala se

na Meredith. „Myslíš si, že za to může Černý rytíř?“ zaječela, čímž si vysloužila smích v publiku. „To kvůli jeho temným kouzlům je tady taková zima?“

„Ne. Ne. Mám husí kůže, protože jsme přišly o otce. Kdy se vrátí?“ Meredith si přitiskla hřbet ruky na čelo a dramaticky si povzdechla. „Poslední dobou jsou ty kočáry všude, kam se podíváš. Moc Černého rytíře sílí... lidé se nám před očima mění v dým...“

„Podívej,“ řekla Nina a ukázala na malovaný zámek. „Tamhle je princ...“ Podařilo se jí působit uctivě.

Jeff zaujal místo na malém jevištiátku. V modrém saku, džínách a s lacinou nápodobou zlaté koruny na slámově plavých vlasech vypadal tak krásně, že si Meredith na okamžik nedokázala vzpomenout, co má říkat. Věděla, že se Jeff stydí a je celý nesvůj – prozrazovaly to zrudlé tváře –, a přesto se představení účastnil, čímž dokázal, jak dobrý je kamarád. Navíc se na ni usmíval, jako by byla opravdická princezna.

Podával jí pár hedvábných růží. „Dvě růže přináším tobě,“ oznámil Meredith ochraptělým hlasem.

Dotkla se jeho ruky, ale než stačila vyslovit další repliku, ozvala se hlasitá rána.

Meredith se otočila a uviděla matku stát uprostřed obecnstva. Matka se nehýbala, zesinala a modrýma očima metala blesky. Z ruky jí kapala krev. Rozdrtila v ruce sklenici, a Meredith až odtud viděla, že jí z dlaně trčí zabodnutý střep.

„Tak dost,“ vyštěkla matka ostře. „Taková zábava se na oslavu nehodí.“

Hosté nevěděli, co dělat – někteří vstali, jiní zůstali sedět. Celá místnost se ponořila do ticha.

Táta zamířil k mámě. Chytil ji a přitáhl k sobě. Nebo se o to alespoň pokusil, ale ona nepovolila, dokonce ani kvůli němu.

„Nikdy jsem vám ty bláhové pohádky neměla vyprávět,“ pronesla s ruským přízvukem, umocněným vztekem. „Zapomněla jsem, jak romantické a bezhlavé dokážou dívky být.“

Meredith byla tak ponížena, že se nedokázala ani pohnout.

Viděla, jak otec matku odvádí do kuchyně, kde ji nejspíš vzal rovnou ke dřezu a začal jí čistit dlaň. Hosté odcházeli tak rychle, jako by opouštěli Titanik a pospíchali k záchranným člunům, které na ně čekaly venku přímo za dveřmi.

Jenom Jeff se na Meredith díval a ona cítila, jak je mu trapně za ní. Zamířil k ní i s oběma růžemi v dlani. „Meredith...”

Prosmýkla se kolem něj a vyběhla z pokoje. Na konci chodby v temném koutu se zastavila a zůstala stát, ztěžka dýchala a v očích ji pálily horké slzy. Z kuchyně k ní doléhal tátův hlas. Slyšela, jak se otec snaží uklidnit svou rozzuřenou ženu. O minutu později cvakly dveře a ona věděla, že Jeff odešel domů.

„Cos provedla?“ zeptala se Nina tiše a postavila se vedle ní.

„Kdo ví?“ odpověděla Meredith a otřela si oči. „Je to taková mrcha.“

„Mrcha se neříká.“

Meredith slyšela, že se Nině třese hlas, a bylo jí jasné, jak zoufale se sestra snaží nerozplakat. Vzala ji za ruku.

„Co budeme dělat? Omluvíme se?“

Meredith si chtě nechtě vzpomněla, jak to dopadlo, když matku naposledy rozzlobila a potom se jí šla omluvit. „Nestojí o to. Věř mi.“

„Tak co budeme dělat?“

Meredith se snažila cítit stejně vyspěle jako ráno, ale její sebevědomí bylo totam. Věděla, co se bude dít dál: táta mámu utiší, pak přijde za nimi do pokoje, rozesměje se, sevře je pevně v náručí a řekne jim, že maminka je má ráda. A když dokončí všechny vtípky a historky, Meredith se mu bude zoufale snažit uvěřit. Už zase. „Já vím, co udělám,“ řekla a vyrazila chodbou směrem ke kuchyni. Šla tak daleko, až mámu uviděla – pouze z boku, jen její tenké černé sametové šaty, bledou paži a bílé, bělostné vlasy. „Už nikdy nebudu poslouchat ani jednu z těch jejích pitomých pohádek.“

*Nedovedem si sbohem dát,
bok po boku dál jdem.
Slunce začíná zapadat,
tys zadumaný, já mlčím jen.*

Anna Achmatovová: „*Nedovedem si sbohem dát*“ (báseň bez názvu), 1917.
Překlad Stanislav Rubáš a Markéta Polochová, 2024.

1. KAPITOLA

2000

Tak takhle vypadá čtyřicítka? Vážně? V loňském roce přešla Meredith ze slečny na paní. Prostě jen tak, náhle, jako by se nechumelilo. Ještě horší bylo, že její pleť začínala ztrácet pružnost. Na původně hladkých místech se pomalu tvořily drobné záhyby. A měla plnější krk, o tom nemohlo být pochyb. Prozatím jí nešedivěly vlasy – alespoň něco zůstalo při starém. Měla kaštanově hnědé prameny střižené do tradičního mikáda po ramena plné lesku a zdraví. Zato oči ji prozrazovaly. Vypadala unaveně. A nejen v šest hodin ráno.

Odvrátila se od zrcadla, sundala si staré triko a oblékla si černé tepláky, kotníčkové ponožky a černé tričko s dlouhým rukávem. Vlasy si ledabyly stáhla do culíku, vyšla z koupelny a vstoupila do ztemnělé ložnice, kde ji jemná melodie manželova chrápání lákala, aby si vlezla zpátky do postele. Za starých časů by to také udělala a přitulila se k němu.

Tentokrát ale vyšla z pokoje, zavřela za sebou dveře a zamířila chodbou ke schodišti.

V bledém světle zastaralých nočních zářivek prošla kolem zavřených dveří do dětských pokojů. Ne že by to byly ještě děti. Jillian bylo devatenáct, studovala ve druhém ročníku na UCLA a snila o tom, že se stane lékařkou, a Maddy – Meredithinu miláčkovi – bylo osmnáct a zrovna nastoupila do prvého ročníku na Vanderbiltovu univerzitu. Bez nich jí dům – a vlastně i život – připadal prázdnější a tišší, než si dokázala představit. Bezmála dvacet let jim byla oddaně takovou matkou, jakou ona sama postrádala, a fungovalo to. S dcerami byly nejlepší kamarádky. Když je neměla kolem sebe, připadala si osamocená a tak trochu nepotřebná. Věděla, že to je hloupost. Měla přece spoustu věcí na práci. Jenom se jí po holkách stýskalo, toť vše.

Šla dál. Poslední dobou se to jevilo jako ideální způsob, jak se vyrovnat s různými věcmi.

Dole se zastavila v obýváku, jen na chvíli, aby rozsvítila vánoční stromeček. V předsínce na ni začali vyskakovat psi, štěkali a vrtěli ocasem.

„Luku, Leio, žádné skákání,“ napomenula oba huskye, podrbala je za ušima a odváděla k zadním dveřím. Když je otevřela, ucítila závan studeného vzduchu. V noci znovu nasněžilo, a přestože v tuto ranní hodinu v polovině prosince byla ještě tma, viděla třpyt na okolních loukách i na silnici. Každý výdech se měnil v obláček páry.

Deset minut po šesté už byli všichni venku a vyrazili. Obloha se zbarvila do nafialověle šedé.

Přesně na čas.

Meredith vyběhla zvolna, aby přivykla zimě. Stejně jako každé ráno běžela po šterkové cestě, která vedla od jejich domu, kolem domu jejich rodičů a dál po staré jednoproudé silnici, která končila po necelých dvou kilometrech v kopci. Odtamtud se vydala dokola přes golfové hřiště a zpátky. Dohromady přesně šest a půl kilometru. Rutina, kterou zřídka kdy vynechávala. Ve skutečnosti neměla na vybranou. Všechno na ní bylo od přírody mohutné. Byla vysoká, měla široká ramena, plné boky a velkou nohu. Dokonce i její rysy působily v bledém, oválném obličejí poněkud nadměrně – měla široká ústa ve stylu Julie Robertsové, veliké hnědé oči, silné obočí a husté vlasy. Pouze s pomocí neustálého cvičení, soustavně dodržované diety, kvalitních vlasových produktů a obrovské pinzety si udržovala hezký vzhled.

Když se vracela zpátky na cestu, vycházející slunce osvětlilo hory a jejich sněhové čepice se zbarvily dofialova a dorůžova.

Kolem ní po obou stranách stály tisíce holých, vytáhlých jabloní. Na sněhovém povlaku se jejich hnědé větve vyjímalý jako stehy na bílé látce. Tenhle úrodný kus země patřil jejich rodině už půl století a přímo uprostřed se hrdě tyčil dům, ve kterém vyrůstala. Bělyje noci. Dokonce i v pološeru působil směšně nepatřičně a zbytečně okázale.

Meredith běžela nahoru do kopce, nabírala rychlost, dokud skoro nemohla popadnout dech a začalo ji píchat v boku.

Zastavila se až na verandě jejich domu ve chvíli, kdy se údolí začínalo jasně nazlátlým světlem. Nakrmila psy a vyběhla nahoru.

Zrovna když mířila do koupelny, z ložnice vyšel Jeff. Na sobě měl pouze ručník, z prošedivělých světlých vlasů mu kapala voda. Ustoupil na stranu, aby mohla projít, a ona se kolem něj bokem protáhla. Ani jeden nepromluvil.

Dvacet minut po sedmé si sušila vlasy, o půl osmé – přesně na čas – byla oblečená do práce: vzala si černé džíny a zelenou vypasovanou halenku. Jemné oční linky, trochu tvářenky a řasenky, jeden tah rtěnkou a mohla vyrazit.

Jeff seděl na své obvyklé židli u kuchyňského stolu a četl *New York Times*. Psi mu leželi u nohou a spali.

Meredith došla ke konvici s kávou a nalila si. „Chceš dolít?“

„Ne, díky,“ odvětil Jeff, aniž vzhlédl.

Meredith si do kafe nalila sójové mléko a sledovala, jak se barva nápoje mění. Došlo jí, že se s Jeffem poslední dobou baví dost nepřítomně, jako by spolu mluvili dva cizí lidé – nebo rozčarování partneři zbavení iluzí – a výhradně o práci nebo o dětech.

Možná to bylo normální. Určitě. Když jste svoji tak dlouho jako oni dva, musíte spolu zákonitě i mlčet. A přesto ji někdy přepadl smutek při vzpomínce na to, jak se k sobě měli. Když šli poprvé na rande, bylo jí čtrnáct (vyrazili do kina na *Mladého Franksteina* a dodnes to byl jeden z jejich nejoblíbenějších filmů), a popravdě řečeno, bylo to naposledy, kdy se podívala na nějakého jiného muže. Když na to pomyslela, připadalo jí to zvláštní. Nikdy se nepovažovala za romantickou duši, ale zamilovala se prakticky na první pohled. Jeff byl její součástí, co si pamatovala.

Brali se brzy – vlastně až příliš – a ona s ním odešla do Seattlu na vysokou. Pracovala po nocích i o víkendech v zakouřených barech, aby si vydělala na školné. V jejich malém, přeplněném bytečku v univerzitní čtvrti byla šťastná. Během magisterského programu otěhotněla. Zprvu ji to děsilo. Měla strach, že bude po matce a mateřství nebude nic pro ni. Nakonec se jí obrovsky ulevilo, když se ukázalo, že byla pravým opakem své matky. Možná jí v tom pomohlo i její mládí. Protože Bůh ví, že když se narodila Meredith, máma mladá nebyla.

Jeff zakroutil hlavou. Drobný pohyb, sotva postřehnutelný, ale ona si ho všimla. Vždycky k němu byla pozorná. Poslední dobou jako by jejich vzájemné zklamání vydávalo zvuk – vysoké pronikavé pískání, které slyšela pouze ona.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Nic.“

„Nekroutíš přece hlavou pro nic za nic. Tak co je?“

„Zrovna jsem se tě na něco ptal.“

„Neslyšela jsem tě. Zeptej se mě znovu.“

„To je fuk.“

„Fajn.“ Vzala si kávu a zamířila do jídelny.

Udělala to snad posté, a přesto se právě teď, když procházela pod staromódním stropem se zbytečným kusem plastového jmelí, její pohled proměnil.

Jako by se uviděla zpovzdálí: čtyřicetiletá žena s hrnkem kávy v ruce si prohlíží dvě prázdná místa u stolu a svého manžela, který zůstal, a na zlomek vteřiny si ta žena v mysli promítá, jaký jiný život mohla prožít. Co kdyby se nevrátila domů, aby se starala o sad a vychovávala děti? Co kdyby se nevdávala tak mladá? Kým mohla být?

A pak ta představa zmizela jako prasklá bublina a ona se vrátila tam, kam patřila.

„Přijdeš domů na večeři?“

„Nepřišel jsem snad někdy?“

„Tak v sedm,“ řekla.

„Rozhodně,“ opáčil a otočil stránku. „Hlavní je určit přesný čas.“

V osm hodin seděla Meredith za stolem. Jako obvykle dorazila první, obešla druhé patro velkoskladu, rozdělené do kójí, a všude rozsvítila. Míjela i tátovu kancelář – momentálně prázdnou – a zastavila se, jen na chvíli, aby si prohlédla plakety vedle dveří. Třináctkrát ho zvolili Pěstitelem roku a jeho konkurenti se na něj dodnes pravidelně obraceli s prosbou o radu. Nezáleželo na tom, že do kanceláře docházel jen příležitostně, ani že byl už deset let jednou nohou v důchodu. Zůstal tváří sadu Bělyje noči – muž, který na začátku šedesátých let spustil pěstování jablek Golden Delicious, v sedmdesátých letech Granny Smith a v devadesátých letech prosadil odrůdy Braeburn a Fuji. Jeho návrhy na skladování v chladu přinesly do ovocnářského podnikání revoluci a umožnily vývoz těch nejlepších jablek na světový trh.

I ona měla bezesporu podíl na růstu a úspěchu společnosti. Pod jejím vedením se rozšířily chlazené skladovací prostory a v tuto chvíli spočívala značná část jejich podnikání v uskladňování cizích sklizní. Z malého stánku s ovocem u silnice vybudovala dárkový

obchod, ve kterém se prodávaly stovky místních řemeslných produktů, především potravin, a upomínkové předměty Bělyje noci. V tuto roční dobu – o prázdninách –, kdy do Leavenworthu přijížděly vlaky plné turistů na celosvětově proslulou slavnost rozsvěcování stromů, si jich dost našlo cestu právě i do jejich dárkového obchodu.

Nejprve Meredith zvedla telefon a zavolala mladší dceři. V Tennessee bylo momentálně krátce po desáté dopoledne.

„Haló?“ zavrčela Maddy.

„Dobré ráno,“ pronesla Meredith zvesela. „To vypadá, že někdo zaspal.“

„Jejda. Mami. Ahoj. Včera jsem zůstala dlouho vzhůru. Učila jsem se.“

„Madison Elizabeth.“ Víc Meredith říkat nemusela, její tón to udělal za ni.

Maddy si povzdechla. „No tak fajn. Klub Lambda Chi pořádá party.“

„Já vím, jaká je to všechno zábava a že si chceš naplno užít každou minutu na vysoké, ale první zkoušku máš už příští týden. V úterý ráno, že?“

„Jo.“

„Musíš se naučit vybalancovat učení a rozptýlení. Takže koukej zvednout ten svůj líný zadek a padej na hodinu. I to je dovednost – propařit celou noc, a přesto ráno včas vyskočit z postele.“

„Svět se nepřestane točit, když vynechám jednu lekci španělštiny.“

„Madison.“

Maddy se zasmála. „Dobře, fajn. Už vstávám. Španělštinu, třes se. *Hasta la vista* – ba-by.“

Meredith se usmála. „Ve čtvrtek ti zavolám. Řekneš mi, jak to šlo. A ozvi se sestře. Je vystresovaná z testu z organické chemie.“

„Jasně, mami. Mám tě ráda.“

„Taky tě mám ráda, princezno.“

Když pokládala telefon, cítila se líp. Následující tři hodiny se plně věnovala práci. Zrovna když posuzovala nejnovější zprávu o úrodě, rozezvonil se jí interkom.

„Meredith? Táta na jedničce.“

„Díky, Daisy.“ Přijala hovor. „Ahoj, tati.“

„S mámou jsme si říkali, jestli by ses u nás dnes nemohla stavit na oběd.“